

суспільства є багатопартійна політична система, адже саме політичні партії забезпечують зв'язок громадян правової держави із органами влади, надають їм можливість висловлювати свою думку та впливати на ситуацію в країні. Виходячи з цього, багатопартійність є основною політичною умовою існування правової та демократичної держави, оскільки однопартійна політична система веде до узурпації державними органами владних функцій та сприяє виникненню тоталітарних режимів.

Однак, сучасний етап становлення багатопартійної правової системи в Україні супроводжується рядом проблем, основними з яких є:

- мультипартійність, яка пов'язана з існуванням великої кількості політичних партій. Цей процес виник на початковому етапі розвитку незалежності в Україні та прогресує з кожним роком. Він ускладнює політичну структуризацію представницьких органів та механізм ухвалення рішень.
- нечисельність партійних рядів, що послаблює вплив конкретної політичної сили, її роль та значення на загальному політичному фоні;
- невизначеність соціальної бази партій, яка створюється з метою розширення кола соціальних верств, інтереси яких представляє партія;
- локальність партійного впливу та високий рівень географічної зорієнтованості партій заважають об'єднати громадян з усієї території країни;
- консолідація членів партії не навколо політичної ідеї, а навколо лідера.

Ці та інші проблеми сповільнюють становлення багатопартійності в Україні, ускладнюють структуризацію політичної системи, заважають формуванню політичної еліти, унеможливають пошук компромісу між різними політичними силами та ускладнюють процес реформування національного законодавства.

Отже, на сьогоднішній день гостро постало питання щодо реформування основних підходів, положень та принципів багатопартійної політичної системи в Україні. Наша країна знаходиться лише на етапі становлення демократичної та правової держави, важливу роль на якому відіграє створення свідомого громадянського суспільства. Для побудови громадянського суспільства в Україні необхідно подолати ряд негативних факторів, таких як мультипартійність, забезпечити компроміс між різними політичними партіями, спрямувати зусилля політиків на об'єднання суспільства для пошуку шляхів виходу з економічної та соціальної кризи, енергійніше проводити реформування національного законодавства з урахуванням вимог міжнародного права та громадської позиції.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : прийнята 28 черв. 1996 року // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.
2. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія: В 6 т. [Текст] /Редкол.: Ю70 Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. — К.: «Укр. енцикл.», 1998. — 672 с.
3. Гамбург Л.С. Теоретичні проблеми правової держави в українській навчально-науковій літературі / Л.С. Гамбург // Держава та регіони: Серія: Право. - 2008. - №3. - С. 5-11.
4. Погребняк С.П. Значення основоположних принципів права для формування і розвитку правової державності / С.П. Погребняк // Вісник академії правових наук України: збірник наукових праць. - 2008. - №3(54). - С. 91-97.
5. Колодій А. Партійна структуризація в Україні в контексті розвитку громадянського суспільства і поза ним / Антоніна Колодій // Збірник наукових праць (третій випуск), підготовлений за дослідницькою програмою кафедр філософії «Громадянське суспільство як здійснення свободи» / За редакцією Анатолія Карася. — Львів: ВЦ ЛНУ імені Івана Франка, 2006. — 280 с. — С. 83-105.

Джерела права Європейського Союзу

Паламарчук В.В., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Юрковська Л.Г.

Після ратифікації Верховною Радою України та Європарламентом Угоди про асоціацію України та ЄС особливої ваги та значення для нашої держави набули завдання зближення та гармонізації вітчизняного законодавства та законодавства ЄС. У вказаному контексті дослідження правової природи, системи джерел права ЄС слід вважати надзвичайно актуальними.

Право Європейського Союзу (EU law; European Union law) - унікальний правовий феномен, що склався в ході розвитку європейської інтеграції в рамках Європейських співтовариств і Європейського Союзу, результат реалізації наднаціональної компетенції

інститутів Європейського Союзу. Правом Європейського союзу є специфічний правопорядок, правова система, що склалася на стику міжнародного права і внутрішньодержавного права держав-членів Європейського Союзу, володіє самостійними джерелами і принципами. Автономність права Європейського Союзу підтверджена рядом рішень Європейського Суду.[1, с. 43]

Основу правопорядка ЄС складає так зване первинне законодавство: установчі договори (Договір про Європейський Союз, договори створення Європейських співтовариств), договори про внесення змін до установчих договорів, угоди про приєднання до ЄС нових держав-членів, а також міжнародні договори, укладені між державами-членами з питань, що належать до сфери компетенції Союзу та Співтовариств.

Переважає більшість норм права ЄС існують у формі правових актів, передбачених у ст. 249 Договору про Європейське співтовариство (похідне, вторинне законодавство): регламентів і директив. Регламенти — нормативно-правові акти, що мають загальне застосування, є обов'язковими у всіх своїх складових частинах, підлягають прямому застосуванню в усіх державах-членах. Регламенти не потребують будь-яких заходів з імплементації в національні правопорядки держав-членів. Директиви – нормативно-правові акти, що є обов'язковими для держав-членів щодо результатів, які мають бути досягнуті. Але держави-члени мають право вільно обирати форму та засоби імплементації директиви у внутрішньодержавні правопорядки. [2, с. 17]

Рішення – правові акти індивідуального значення, що є обов'язковими в усіх своїх складових частинах для тих, кому вони адресовані. Це можуть бути як держави-члени, так і юридичні або фізичні особи. Слід звернути увагу на те, що в рамках другої і третьої опор Договору про ЄС встановлює інші форми правових актів органів Союзу. Міжнародні договори, укладені Співтовариством із питань, які належать до його компетенції, мають пріоритет над похідним законодавством.

Концепція загальних принципів права була розроблена Судом Європейських співтовариств для усунення прогалин у праві Співтовариств. Джерелом загальних принципів права є положення установчих договорів, національного законодавства держав-членів, норми міжнародного права. Прикладами загальних принципів права можуть служити принципи правової визначеності правових норм, законних очікувань, пропорційності, а також основні права людини.

Особливу категорію джерел права ЄС утворюють рішення Європейського суду. З одного боку рішення Суду, не можна безумовно відносити до вторинного права: формально, відповідно до Договору про ЄС, Європейський Суд не є правотворчим органом, його завдання – забезпечувати «збереження одностайності права Співтовариства при тлумаченні та застосуванні цього Договору» (ст.164 Договору про ЄС) . [3, с. 25] Однак Суд не обмежується роллю тільки правоохоронного органу ЄС. Більш ніж за 40 років свого існування Європейський Суд створив широку систему правових норм Співтовариства, що становить прецедентне право, що доповнює й розвиває як первинне, так і вторинне право ЄС.

Таким чином, система джерел права ЄС є досить розгалуженою та складною; містить нормативно-правові акти, міжнародно-правові, регіональні та міждержавні договірні джерела, а також елементи прецедентного права.

Список використаних джерел:

1. «Договір про Європейський Союз» - Чинне міжнародне право: збірник документів Т.3 – М,1997.–553с.
2. Європейське право. Право Європейського Союзу та правове забезпечення захисту прав людини: Підручник для вузів / кер. авт. колл. та Отв.ред. д.ю.н., проф. Л. М. Ентін - 2-е видання, перегляд. I доп. - М.: Норма, 2007, 960 с.
3. Топорнін Б.М. Європейське право: Підручник. - М.: МАУП, 1998. - 456 с.

Адміністративна реформа в Україні

Панченко Б.С., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Булик І.Л.**

Україна взяла курс на створення правової держави, що поставило вимогу кардинального реформування всіх сфер суспільно-публічного життя. На сьогодні Україна потрапила в складну політичну і економічну ситуацію, у зв'язку з чим постає багато нових, важливих питань, які слід вирішувати в найкоротші терміни. Відразу після здобуття незалежності Україна не змогла ефективно і вдало провести адміністративну реформу в